

„Това не е истина! Азъ не съмъ лоша!“

Но птицитѣ я послѣдваха и искаха да я убиятъ. На чело бѣше малкото кадѣнче, което викаше най-високо отъ всички други. Отзадъ слѣдваха двата коса; огорчени отъ това, що бѣха изучили, тѣ при все това не искаха да се направи нѣщо лошо на тѣхното хранениче.

„Само тя ни остава, казваше майката. Азъ я измжихъ, ний я хранихме и отгледахме. Каквото и да се говори, тя е наше дѣте.“

Младата кукувичка клѣвна тѣй силно кадѣнчето, че то се прѣкатурна.

„Азъ съмъ доста голѣма за да се браня сама, каза тя. Азъ виждамъ, че всички сж противъ мене и азъ ще си отида. Благодаря на баща си и майка си за всичко, но азъ не вѣрвамъ въ историята на циганското славейче и искамъ да узная.

Тя хвъркна. Прѣмина прѣзъ поля, гори, ливади, отиде много далечъ въ чужди страни. Всѣкой пжтъ, когато тя си почиваше, мислѣше за историята, която бѣше чула.

Тя не можеше да я повѣрва, не можеше да разбере, защо майка ѝ я бѣ оставила да я прѣзиратъ и мразятъ другитѣ. И тя се питаше да ли нѣкога тя не ще я срѣщне и да узнае истината.

## VI.

Зимата бѣше настѣпила. Циганскитѣ славейчета, косовитѣ, кадѣнкитѣ и всички други бѣха на пжтъ кѣмъ югъ.

И тамъ, въ топлитѣ страни, срѣщу Коледа, младата кукувичка бѣше кацнала на едно голѣмо дърво и гледаше наоколо тжжно. Тя не бѣше намѣрила майка си, не бѣше забравила и историята на циганското славейче. Но тя бѣ срѣщнала три млади кукувички, на които бѣ се случило сжщото нѣщо.

Въ туй врѣме нѣщо изшумоля, и една стара кукувица протегна глава и започна да я гледа.